

Su-Sail ELMAR Avrupa Üniversiteler Arası Yelken Yarışı 2007 Günlüğü

1. Gün

Uçağımız Cumartesi sabaha karşı 5:00 da Atatürk Havalimanından kalktı. Macar havayollarına ait olan bu uçakla önce budapeşteye gidecek, birkaç saat beklidikten sonra başka bir uçakla Hırvatistan'ın başkenti olan Zagreb'e geçecektik. Sorunsuz geçen ilk yolculuğumuzla Budapeşte'ye ulaştık. Güvenlik aramasından geçerken Macar polisi 70 lik Tekirdağ rakımıza el koydu. Halbuki o rakıyı organizasyon komitesine hediye etmeyi planlıyorduk... Biz daha ne olduğunu anlamadan adam rakının kapağını açıp döktü, sonra da çöpe attı.

Bizleri Budapeşte'den Zagreb'e götürecek olan uçak Saab 2000 model pervaneli bir uçaktı. Biletimiz Macar havayollarından olmasına rağmen uçağımızın Moldavya havayollarına ait olması bizi ilk başta şaşırttı. Uçakta biletlerin önemi yoktu, boş bulunan yere oturulabiliyordu. Uçağın tarzını sevedik.

Zagreb'e inip otobüs terminaline gittikten sonra şehri gezmeye karar verdik. Bu nedenle bavulları emanetçiye teslim

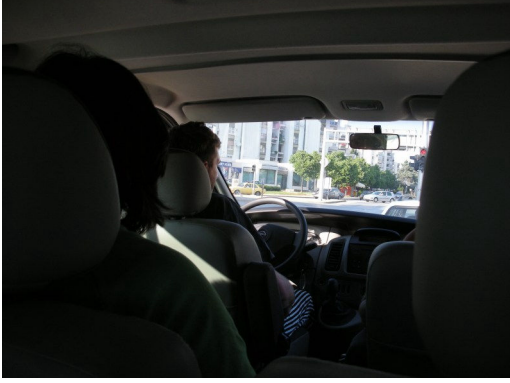
edip tramvaya binmeyi amaçladık. Ancak, bir türlü hangi tramvayın şehir merkezine gittiğini kestiremediğimizden, sora sora Bağdat bile bulunur mantığıyla yürüyerek şehir merkezini bulmayı amaçladık. 3-4 kişiye yol sorduktan sonra nihayet kendimizi şehrin meydanında bulduk.

Zagreb çok güzel bir şehir. Her yer temiz, kırmızı ışıkta herkes duruyor, her yere tramvay var... Çilek zamanı olduğu için her yerde çilek satıcıları vardı. Eski şehre çıkıp kiliseyi gezdikten sonra yemek yemek için restoran aramaya başladık. Etraf Cafe dolu olmasına rağmen restoran bulmak pek kolay değil. Tourist Info görevlilerinden bir restoran tavsiyesi aldıktan, o restoran tıka basa dolu olduğu için başka restoranda yedikten sonra otobüs terminaline gidip saat 2:30 otobüsüne bindik.

Hırvatistan'daki otobüsler bizimkilerden daha eski genelde. Ancak şansımıza son model bir Mercedes Travego'ya denk geldik. Otobüste 40 küsur koltuk numaralı, dağınık bir dizilime sahip olduğumuz için, biner binmez –yan yana oturmak adına- arka beşliyi kapattık. Hatta oraya daha önce paltosunu koymuş bir abi de paltosunu alıp başka bir koltuğa oturdu. Bir süre sonra otobüsün tümü doldu. Meğerse otobüslerde “bayan yanı” diye bir kavram yokmuş. Öğrenmiş olduk. Herneyse, otobüsümüz 4 saatlik mesafedeki ZADAR'a ulaşmak için yola çıktı. Otobüste muavin diye bir kavram yok. Şöför amcalar çok şeker. Dağları aştıktan sonra otoyol üzerinde bir benzincide mola verdik. Benzinci olmasına rağmen mola yeri gayet güzeldi, ağaçlar, ve güzel manzara yorgunluğumuzu unutturdu. Mola yerinde bolca su içip otobüse tekrar bindik. Hemen hemen 1,5 saat sonra kendimizi Zadar otogarında bulduk.

Burada kendimizi karşılayacak olan Marco'yu aramaya başladık. Tipi nedir bilmiyoruz, kime benzer bilmiyoruz. Telefonundan ulaşamıyoruz. Sonunda otobüs durduğundan beri elinde koca bir kamerayla inenleri çeken bir adam ve yanında terlikli, ekose pantolonlu kızıl kafalı bir başka adam dikkatimizi çekti. Meğer Marko ve kankası imiş onlar... Tanışma faslını geçtikten sonra, bizleri bir araca bindirip sürmeye başladılar.

Adamların organizasyon karizmasıyla uzaktan yakından alakaları yok. Orta Avrupa filmlerinden fırlamış gibiler. Yoldan geçen güzel kızları kameraya çekiyor, ışıklarda boşa gaz veriyorlar. Minibüsün içi bangır bangır müzik, marinaya doğru gidiyoruz. Neyse ki marinaya benzer bir yere

geliyoruz. Neden sonra bizim teknenin Bavaria mı Elan mı olduğunu soruyorlar. Bavaria dediğimizde kendi dillerinde konuşmaya başlıyor, tahminimizce küfür ediyorlar. Birkaç telefon görüşmesi sonucunda, bizleri otogara geri götüreceklerini, oradan başka bir arkadaşlarının bizi marinaya götüreceğini söylüyorlar.

Otogara geldikten sonra bizim yatların yaklaşık 30 KM uzakta olduğunu ve tekneyi gece getirip getiremeyeceğimizi sordular. Tabii ki getirebileceğimizi söyledik. O sırada, bizi oraya götürecek şoför arkadaş geldi. Kendisinin adı Marselmiş ve de tıp fakültesini yeni bitirmiş. Bu arkadaş diğer ikilinin tam zıttı. Sakin sakin sürüyor, bildiği birkaç Türkçe kelimeyle şirinlikler yapıyor. Kanka olduk hemen.

Cahit, İlker, Arda, Yiğit ve Marsel Kanka

Yaklaşık yarım saatlik yolculuğun ardından Adriatic Challenge firmasına geliyoruz. 3000 € depozitoyu ve diğer masrafları yatırdıktan sonra check in için iki görevli bizlerle birlikte teknemize geliyor. Teknemizin Adı Cape Con. 42 Feet Bavaria Match serisi. Tekneyi görünce beynimizden vurulmuşu dönüyoruz. 6 vinçli, twiker'lı, ana yelkeni iki vinçle kontrol edilen, 2 yaşında, bebek gibi bir tekne 5 gün boyunca bizim. Sanki hiçbirşey bilmiyormuşuz gibi herşeyi bize anlatıyorlar. Tekneye eşyalarımızı bıraktıktan sonra organizasyon komitesinden açılış yemeğine gelmemiz gerektiğini öğrenen bir telefon alıyoruz. Hemen Marsel kankanın aracına atlayıp Zadar'a doğru dönüş yolculuğuna çıkıyoruz.

Zadar'a geldiğimizde yemek kalmadığını öğreniyoruz. Öğlenden beri açız. Hiçbir şey yok mu dediğimizde bile olumsuz cevap veriyorlar. Çaresiz, aç karnına kola içmeye başlıyoruz. Derken garson kız elinde bir tabak dolusu sardalye ve soğanlı patatesle geliyor. Minnet duygusuyla baktıktan sonra yemeğe yumuluyoruz. Derken bir tabak daha geliyor ve en sonunda da bir tabak balık geliyor. Yemeğimizi yedikten sonra şehirde bir ön parti için otobüse biniyoruz.

Otobüsle tarihi şehire gelip, kafe tarzı bir yerde geleneksel içkileri olan "Rakia" yı yudumluyoruz. Organizasyon başkanı profesör, gelmemizden çok mutlu olduğunu, ileride bizlerle ortak çalışmalar yapmak istediğini bildiriyor. Kendisiyle bir süre muhabbet ettikten sonra Victoria'yı

soruyoruz. Kendisi bize ulaşan, tüm rezervasyonlarımızı yapan kişiydi. Ancak kendisini bir türlü göremiyoruz. Oradan ayrılıp, parti için uzak bir yere gidiyoruz.

Saat gecenin 1'i olmuş. Önceki gece 3 ten beri yollardayız, bitmişiz. Parti alanında dalmış, oturuyoruz. Birden yanımıza sarışın bir kız oturuyor, Cahit'le muhabbet ediyor. Ne olduğunu anlayamıyoruz. Kendisi Victoria'ymış. Yarın 11 de yarış alanında olmamızı, kaydımızı alacağını ve sticker yapıştıracağını söylüyor. Peki diyoruz. Saat 02:00 da mekandan ayrılıp 03:00 da teknemizde oluyor, hemen yatıyoruz.

2. Gün

Sabah 8:00 da kalkıp Check-in işlemlerimizi tamamlıyor ve biraz çikolata, biraz da su alıp yola çıkıyoruz. Rüzgar olmadığı için motorumuzu çalıştırıyor, Kış gezimizden kalan Oldies CD mizi takıp ilerliyoruz.

Hırvatistan denizi çok sakat. GPS ekranı küfür gibi uyarı işaretleriyle dolu. Her yer kayalık, her yerde şamandıralar. Hatta GPS'te görünmeyen sığıklardan birini kıl payı atlattık. Neyse ki 11 gibi Marina Borik'e girdik. Telsizden çağrılarımıza cevap vermedikleri gibi, marinaya girdiğimizde de bizimle kimse ilgilenmiyor. Sofya teknik üniversitesinin teknesinin yanında boşluk olduğunu görüp girmeye çalışıyoruz. Ne ipimizi tutan var ne de yardımcı olan. "Türkiye'de olsa, ohoooo" deyip kendi işimizi kendimiz yapıyoruz. Arda hemen aşağı fırlıyor, ipleri bağıyor. Bizden biraz sonra italyan ekip geliyor. Tabii ki

Türk yardımseverliğini gösteriyor, adamları bir güzel bağlıyoruz. Kayıt işlemimizi yapıyoruz. Burada da Marko ve kameralı kankası görüntülerimizi alıyorlar. Meğerse kendileri bu organizasyonun fotoğraf – video işlerini yapıyorlarmış.

Teknemize erzak almak için market arıyoruz. Tabii ki Pazar günü öğleden sonra her yerin kapalı olduğundan haberimiz yok. Etraftaki kafelere yemek olup olmadığını sorduğumuzda da hep olumsuz cevap alıyoruz. Neyse ki Yiğit ve Cahit “Niso” diye mükemmel bir mekan buluyorlar. Ekipçe güzel bir yemek yedikten sonra, antrenman için saat 03:00 da denize çıkıyoruz.

Birkaç balon denemesinin ardından bu tekne için en az 8 kişi gerektiğini, 6 kişi ile bu işin yapılamayacağını anlıyoruz. Üstelik 6. kişimiz, Onur, çok önemli bir işi için Hırvatistana halen gelmemiş. 5 kişi balonu zar zor idare ediyoruz. Balon o kadar büyük ki anayelken tersine doluyor. Karaya döndükten sonra Yelken stickerlarını yapıştirıyor, akşam yemeğine katılıyoruz. Akşam yemeğinde yine patates ve balık var. Yemekten sonraki “Lounge Party” yine yarış alanında olduğü için biraz kalıp, ayrılıyor. Teknemize döndükten biraz sonra Onur da geliyor. Onun da yolculuğu oldukça maceralı geçmiş. Bölgede yeni açılan Rixos otelinin müdürüyle kanka olmuş, Zagreb i gezmiş, adam bize başarılar dilemiş. Yarınki yarış için enerji toplamak adına erkenden yatıyoruz.

3. Gün.

Sabah Serhat basın toplantısına gidiyor. Biraz antrenman için denize açılıyor. Döndüğümüzde RTL ekibinin bizimle röportaj yapmak istediğini öğreniyoruz. Karşımızda RTL muhabiri, yanında kameraman, ses teknisyeni, bizim üzerimizde turkuvaz elbiselerimiz, Hollywood starı gibi hissediyoruz bir an kendimizi. Kadın bize soruyor da soruyor. Neden yelken diyor, ülkenizde yelken sporu nasıl diyor, neden ekibinizde kız yok diyor... Hepsine gayet güzel cevaplar veriyor, ülkemizi en iyi şekilde temsil ediyoruz. En sonunda da T-Shirtleriniz çok güzel olmuş diyor. Teşekkür edip yarışa giriyoruz.

Yarış tam bir kaos. Onlarca tekne aynı anda start alıyor, kimse kimsenin dilinden anlamıyor. Biz en ilgi çeken ekibiz.

Hepimizin üzerinde aynı turkuaz t-shirtler, ekipte bağırs çığırs, trapezdekilerin “Pınarbaşı duman duman” söylemesi derken en “takım” ekip olduğumuzu farkediyoruz. 3. tekne olarak ilerliyoruz. Şamandırayı da mükemmel şekilde dönüp balonumuzu da sorunsuz açıyoruz. Şamandıra yanında Adriatic Challenge ekibinin “Go Turkey Go” diye bağırdıklarını ve bizi gerçekten sevdiklerini görüyoruz. Ama bu sevgi aksaklıkları önleyemiyor. Orsa da 4. oluyor, son saniyede de 5. olarak yarışı bitiriyoruz.

Yarış zormuş, bunu anlıyoruz. Aşırı sıcak altında 2 saat yarışmak, ondan sonra 10 dakika bekleyip 2 saat daha yarışmak bize göre değilmiş. Hımbıl bünyelerimiz yorulmaya başlıyor, bunu görüyoruz.

2. Turda hava iyice azalıyor. Çok hafif havada trim bilgisinin önemi artıyor ve yan teknelerdeki “kurt” abiler bizi geçmeye başlıyor. O yarışı ve bir sonraki yarışı ancak 9. olarak bitirebiliyoruz. Hatta son yarış hava yetersizliği yüzünden yarıda iptal ediliyor.

Marinaya döndükten sonra yemek için “Arsenal” adlı mekana gitmek için servise biniyoruz. Arsenal tarz bir yer. Yemek yedikten sonra aşağıya geçip moda defilesi için bekliyoruz. Yelken elbisesi üreten firmaların son kreasyonları mankenler tarafından tanıtılıyor. Güzel bir yer kapıp, izliyoruz. Defileden sonra parti başlıyor. Partiden sonra teknemize gidip uyuyoruz.

4.Gün

Bir önceki yarışta pervaneyi kapamamış olduğumuzu farkediyor, üzülüyoruz. Hava oldukça sert olduğu için camadan atıyoruz. Birinci yarışta yine ilk 3 teyiz. Derken telsizden uyarı geliyor. Yarış rüzgar döndüğü için iptal edilmiş. Yaklaşık 1 saat boyunca amaçsız, geziyoruz. Birden arkamıza bir zodiac bot yanaşiyor ve teknemize bir kameraman ve mankenden bozma olduğu bariz olan bir sunucu bırakıyor. Kız bize soruyor da soruyor. Skipperdan memnun musunuz diyor, neden yelken diyor, Türkiye’de yelken yapılıyor mu diyor, soruyor da soruyor. Yine hepsini ülke menfaati yönünde cevaplıyoruz. O sırada kameraman abinin telefonu suya düşüyor. Ama pili ve arka kapağı teknede kalıyor. Abimize Türk geleneği icabı telefonunun üzerine soğuk su veriyoruz, içiyor.

Muhabirler de yarışta bizi çok sevmişler onu belirtiyorlar. Çok hararetli ve çok canlı olduğumuzu belirttiler. İmajımızı da çok beğenmişler. Teşekkür edip teknemizden uğurluyoruz.

Yarışlar yine yorucu geçiyor ve yine istediğimiz başarıyı yakalayamıyoruz. Günlerdir yarışan ekibimiz yorgun düşüyor sonunda. Başüstünde işler karışıyor, Arda düşme tehlikesi geçiriyor, hepimiz işimizi karıştırmaya başlıyoruz. Bu yarışlar sayesinde yat yarışlarından önce spor yapmanın şart olduğunu anlıyor, bir dahaki yarışlardan önce mutlaka fiziki hazırlıklar da yapmayı kararlaştırıyoruz.

Yarışlardan sonra yemeğimizi yiyor ve yine parti için Garden'a gidiyoruz. Diğer ekiplerle sohbet ettikten ve iletişim numaraları aldıktan sonra teknemize gidiyoruz.

5. Gün

Finale çıkamadığımız için, antrenman gezisi yapıyoruz. Saat 02:00 da ekibimizden 3 kişiyi yarış alanında bırakıp Cahit Yiğit ve Onur tekneyi teslim etmeye gidiyoruz. Akşam yemeğimizi yine Arsenal'de yedikten sonra partiye gidiyoruz. Partiden sonra 03:00 da otobüsümüze binip Zagreb'e

gidiyoruz. Zagreb'den Budapeşteye yine pırpır uçağımızla gidip sonra jete binerek istanbula 15:30 da ulaşıyoruz.

Derece yapamadığımız için buruğuz. Ancak orada ülkemizi en iyi şekilde temsil ettiğimizi, bunun bizler ve diğer Türk Üniversite Yelken kulüpleri için çok önemli bir adım olduğunu, girdiğimiz maddi manevi birçok fedakarlığın karşılığını aldığımızı inanıyoruz.

*Su-Sail 2007
Cape Con Teknesi Ekibi
Serhat Bolsu, Onur Çuhadar, Yiğit Güler, Cahit Benel,
İlker Dalgıç, Arda Cezzar*

